

[Statsministeren.]

udtale sig den 7. juli, da regeringen orienterede dem om de indgreb, som man efter den seneste tids udvikling fandt det rigtigst at foretage. Regeringen var klar over, at yderligere foranstaltninger kunne blive nødvendige, foranstaltninger, som ville kræve folketingets deltagelse. Spørgsmålet for os var, om udviklingen ville nødvendiggøre sådanne indgreb allerede før folketingets ordinære sammentræden den første tirsdag i oktober. Heller ikke den 7. juli fremsatte noget af folketingets partier ønske om, at folketinget skulle indkaldes, ligesom der ikke blev stillet forslag om andre eller mere vidtgående indgreb end de af regeringen påtænkte.

Efter at det var konstateret, at der i august måned havde været et betydeligt valutaforbrug, mente regeringen ikke at kunne afvente folketingets ordinære sammentræden, og også udsigten til en mindre god høst gjorde det klart, at der snarest muligt måtte træffes beslutninger til imødegåelse af den uheldige udvikling. Regeringen havde i god tid indbudt de demokratiske partier til en forhåndsforhandling, men på mødet i statsministeriet den 4. september fik vi til svar, at intet af de demokratiske partier ønskede at deltage i sådanne forhåndsforhandlinger. Man foretrak, sagde man, at regeringen udarbejdede sine forslag og lagde disse frem i folkettinget.

Det er dette ønske, som nu er imødekommet. Regeringens forslag ligger på folketingets bord, og det står nu til folkettinget at tage stilling til disse forslag. Regeringen har endvidere på klar og tydelig måde gentagne gange tilkendegivet, at intet af dens forslag var af ultimativ karakter. Regeringen er rede til forhandling om de fremsatte forslag, og regeringen er rede til at forhandle om andre forslag, hvis noget af partierne ønsker at fremsætte sådanne. Vi forstår også, hvis man fra partiernes side under hensyn til den korte tid, der har været til rådighed siden fremsættelsen, ikke ønsker straks ved første behandling at tage stilling til forslagernes indhold eller fremsætte ændringsforslag, men at man i stedet ønsker en forhandling i det udvalg, der vil blive nedsat.

Jeg har bemærket mig, at såvel det ærede

medlem hr. Erik Eriksen som det ærede medlem hr. Aksel Møller erkendte, at handling nu er nødvendig. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde den opfattelse, at vi med det nuværende valutaforbrug sikkert i løbet af nogle måneder er kommet derhen, hvor isen ikke længere kan bære, hvis der ikke foretages indgreb. Også det ærede medlem hr. Aksel Møller gav udtryk for, at hans parti ikke ville bestride, at det er nødvendigt i løbet af forholdsvis kort tid at foretage positive handlinger til imødegåelse af den udvikling, vi står overfor. Endelig var det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard klar over nødvendigheden af handling og hurtig handling. Det ærede medlem var positivt indstillet overfor nogle af regeringens forslag, men kritisk overfor andre, og det ærede medlem bragte selv nye forslag frem, forslag, som nu naturligt må indgå i forhandlingerne. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard konkluderede derhen, at man nu må forhandle om en løsning af de hastende problemer, der foreligger, og at alle må yde deres aktive medvirken, ikke mindst af hensyn til udviklingen i vort parlamentariske liv under den nye forfatning, som vi netop ved samlede kræfter har fået gennemført.

Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i disse synspunkter. Jeg tror ikke, at den danske befolkning ville forstå, om ansvarlige partier, især i en situation som den foreliggende, blot ville stille sig afvisende og negativt overfor regeringens opfordring til normal parlamentarisk forhandling om positive forslags gennemførelse. Det må fra alle sider erkendes, at de krav til en løsning, som de foreliggende problemer stiller os overfor, vil være nøjagtig de samme, ligegyldigt hvilken politisk farve landets regering har. De partier og de politiske ledere, der i denne alvorlige økonomiske situation ønsker at indtage en totalt afvisende holdning overfor de af en regering stillede forslag, påtager sig et stort ansvar. Det præcedens, der hermed ville være skabt, vil kunne få dybtgående konsekvenser for det parlamentariske liv og de traditioner, det er vor fælles opgave at skabe under den nye forfatning. Hertil kommer, at demokratiske partier som venstre og konservative, der tilsammen repræsenterer et stort udsnit af det danske folk, ikke overfor landets befolkning bør nøjes